

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.151/2025/12.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Koós Zoltán egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	I. Rendőrfőkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Bágyi Árpád kamarai jogtanácsos
Az I. rendű alperesi érdekelt:	alperesi érdekelt1 (alperesi érdekelt1 címe)
Az I. rendű alperesi érdekelt képviselője:	dr. Varga Róbert kamarai jogtanácsos
A II. rendű alperesi érdekelt:	alperesi érdekelt2 (alperesi érdekelt2 címe)
A II. rendű alperesi érdekelt képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (19. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.701.100/2024/17. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek és az alperesi érdekelteknek külön-külön 35.000 (harmincötezer) - 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a II. rendű alperesi érdekelt állományában alosztályvezetőként teljesített szolgálatot. Nemzetbiztonsági ellenőrzése során az hivatali főigazgatója az szám1 számú szakvéleményében megállapította, hogy a felperes foglalkoztatása nemzetbiztonsági kockázatot jelent, melyre tekintettel helység1 rendőrkapitánya soron kívül kezdeményezte kifogástalan éltvitelének a vizsgálatát. A vizsgálatot lefolytató I. rendű alperesi érdekelt a 2020. március 31. napján kelt határozatszám1 számú határozatában a felperes kifogásolható éltvitelének megállapíthatóságát rögzítette, azon indokoknál fogva, hogy személy1 büntetett előéletű személlyel kapcsolatot tartott, továbbá a tulajdonában álló ingatlanokba különféle célzatokkal úgy jelentett be harmadik személyeket, hogy azok ténylegesen nem laktak az adott ingatlanokban.

[2] Ennek keretében figyelembe vették, hogy a helység3 Nyomozó Ügyészség Nyom.határozatszám2 számú határozata a felperest, mint hivatásos személyt és személy1 polgári személyt hivatali visszaélés bűncselekmény miatt megrovásban részesítette, mivel a felperes a korlátozott hozzáférésű nyilvántartási rendszerekből jogsértően adatokat szerzett meg és adott át személy1nek, akivel továbbra is (baráti) kapcsolatban áll. személy1 élttársának, személy2nek a felperes tulajdonában álló, helység2ban található ingatlanába való bejelentését szívességből biztosította 2012. és 2016. év közötti időszakban a gyermeke iskolába (helyesen: óvoda) járásához szükséges lakcím igazolása végett. Ehhez hasonlóan 2013-ban magyarországi tartózkodási hely igazolása miatt személy3 bejelentéséhez is hozzájárult. Később, a személy3al létesített élttársi kapcsolatot követően együtt költöztek a felperes tulajdonát képező biatorbágyi ingatlanba, ahova 2020. februártól személy4 bejelentéséhez is hozzájárult, iskolalátogatás miatti magyarországi lakcím igazolása végett. A valótlan lakcímbejelentések miatt az I. r. alperesi érdekelt feljelentése alapján a felperessel szemben a Központi Nyomozó Főügyészség szám2 számon büntetőeljárást indított. A rendőrség etikai kódexe alapján figyelembe vették a felperessel szembeni magasabb szintű feddhetetlenségi követelményeket; a jogszabályi előírások betartását nem írhatja felül baráti segítségnyújtás, valamint nem megengedett bűnöző életmódot folytató személlyel fenntartott kapcsolat sem.

[3] Az alperesi munkáltató a felperessel 2020. április 9-én közölte a kifogástalan éltvitel-vizsgálat eredményét, meghallgatását követően és az I. r. alperesi érdekelt határozatában foglaltak alapján - annak indokaival egyetértve -, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 42. § (4) bekezdés c) pontjára figyelemmel az éltvitel kifogásolhatóságát állapította meg, ezért az I. Rendőr-főkapitányság vezetője a felperes szolgálati jogviszonyát a határozatszám3 számú határozatával a Hszt. 80. § (2) bekezdés d) pontja, valamint a 86. § (2) bekezdés b) pontja alapján felmentési idő nélkül megszüntette. Az

intézkedéssel szemben a felperes szolgálati panasszal élt, melyet a Belügyminiszter határozatszáma 4 számú határozattal elutasított.

[4] Az elsőfokú bíróság 10.K.707.236/2020/48. számú, a felperes keresetét elutasító ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a helyes alperes perbeállítását nélkülöző döntése miatt a 2.Kf.700.004/2022/12. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A törvényszék megismételt eljárásban hozott 10.K.702.534/2022/28. számú ítéletét az ítéltábla a 2.Kf.700.474/2023/8. sorszámú végzésével ismételten hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította, mivel a bizonyítási teher megfelelő kiosztását nem tartotta mellőzhetőnek, ezért előírta a bizonyítási teherről való célirányú tájékoztatást, valamint a felperes "keresetváltoztatásának" érdemi vizsgálatát, továbbá az érdemi döntés kapcsán a tényállás rögzítését és az indokolási kötelezettség maradéktalan teljesítését.

A felperes keresete

[5] A felperes az újabb megismételt eljárásban előadott pontosított keresetében kérte a szolgálati panaszt elutasító határozatszáma 4 számú határozat megsemmisítését, a jogviszonyát felmentéssel megszüntető parancs hatályon kívül helyezését, eredeti szolgálati beosztásába történő visszahelyezését, továbbá elmaradt illetményének és egyéb járandóságainak megtérítését 2020. február 18. napjától 2025. január 22. napjáig 19.417.213 forint és késedelmi kamata összegében, valamint perköltsége megtérítését. Vitatta, hogy a fegyelmi (helyesen: kifogástalan életvitel) határozatban foglalt cselekményeket elkövette és sérelmezte, hogy a jogviszony megszüntetése során nem vették figyelembe a kiváló értékelését, a kifogástalan munkavégzését. Jogellenesnek tartotta, hogy a kifogásolható életvitelt megállapító határozat közlése, valamint meghallgatása során nem a Hszt. 43. §-ban előírt állományilletékes parancsnok volt jelen, a meghatalmazottként eljáró szolgálati munkatársai (személy5, személy6) a 25/2017.(VII.28) BRFK Intézkedés (BRFK SZMSZ) alapján a parancsnok helyettesítésére nem voltak jogosultak.

[6] Azt is sérelmezte, hogy a felmentés nem felel meg a világosság, valóság és okszerűség követelményének, mivel az konkrétumokat nem tartalmaz. Az NVSZ határozat tartalmának közléséről szóló jegyzőkönyvből, illetve a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancsból is hiányolta a kifogásolható életvitelére vonatkozó konkrét jogszabályhelyek és okok megjelölését. Hivatkozott arra, hogy a 2015. és 2014. évben lefolytatott nemzetbiztonsági- és kifogástalan életvitel vizsgálaton már ismert tények alapján életvitelét nem minősítették kockázatosnak vagy kifogásolhatónak, ugyanakkor öt évvel később ennek ellenkezőjét állapították meg.

[7] A vele szemben felhozott tények alapján állította, hogy személy1 büntetett előéletéről nem tudott, ezért felelősség nem terheli. A lakcímbeljelentések miatt indított büntetőeljárás kapcsán az Európai Unió Alapjogi Chartájának 48. cikkére, valamint az

Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikkének (2) és (3) bekezdéseire, valamint Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikkére, az ártatlanság vélelmére is hivatkozott. Érvelése szerint a vizsgált cselekmények elévültek, később a büntetőeljárást megszüntető határozattal együtt bejelentette, hogy nem állapítottak meg terhére bűncselekményt a lakcímbjelentésekkel kapcsolatban. Sérelmezte továbbá, hogy a Belügyminiszter határozatát csak jogi képviselője többszöri megkeresését követően kapta kézhez, ezáltal az eljárás indokolatlanul elhúzódott.

[8] Bizonyítást indítványozott személy¹ büntetett előéleti adatai beszerzésére; személy², személy³ és személy⁴ lakcímnnyilvántartási bejelentései vonatkozásában, valamint kérte beszerezni a vele szemben 2014-ben lefolytatott kifogástalan életvitel ellenőrzéssel kapcsolatos iratokat.

[9] Az alperes és az alperesi érdekelték a kereset elutasítását és perköltségük megtérítését kérték.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a kifogástalan életvitel vizsgálata, az I. r. alperesi érdekelt határozatának kézbesítése és a felperessel való közlése, valamint a Hszt. 43. §-a szerint a felperes meghallgatása során az ügy érdemére kiható, lényeges eljárási szabálysértés nem volt megállapítható, így a felperes érvei e körben megalapozatlanok voltak. Kiemelte, hogy a határozat közlése és a felperes meghallgatása során a jelenlévők személye a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (3) bekezdés a) pont szerinti érvénytelenséget nem eredményez, ott a felperes véleményét és észrevételeit kifejtette, amit jegyzőkönyveztek is; a kifogástalan életvitelre vonatkozó határozat közlésekor jelenlévők személye nem volt kihatással a felperes jogai gyakorlására. A személyes elbeszélgetést lefolytató szolgálati megbízottjai jogszerűen, érvényes meghatalmazással jártak el a II. rendű alperesi érdekelt parancsnoka nevében; e körben arra is rámutatott, hogy a jelentőséggel bíró döntés (a felmentés) jogosulttól való származása nem volt vitatott.

[11] A felmentés indokolása körében azt állapította meg, hogy a felperes jogviszonyát megszüntető állományparancs utal az hivatali szakvéleményére, az I. rendű alperesi érdekelt kifogásolható életvitelt megállapító határozatára, ezen felül kétséget kizáróan tartalmazza, hogy a felperes jogviszonya a kifogásolható életvitelének megállapítása miatt került megszüntetésre.

[12] A lefolytatott bizonyítási eljárás (perbeli tanúvallomások, a felperes hivatalos helyiségben történt meghallgatásáról készült videofelvétel) alapján akként foglalt állást, hogy a kifogásolható életvitelt megállapító határozatban foglaltak valóságok, érdemben is

megalapozottak, az alperes jogszerűen állapította meg a felperes kifogásolható életvitelét a Hszt. 42. §-a alapján, ezáltal felperes jogviszonya jogszerűen került megszüntetésre a Hszt. 86. § (2) bekezdés b) pontja szerint.

[13] Az indokolása I. pontja alatt értékelte a lakcímbejelentés kérdéskörét, ahol számba vette a lefolytatott bizonyítás – köztük a BM Lakcímnyilvántartó megkeresésére adott választ, az I. r alperesi érdekelt eljárásában beszerzett bizonyítékokat, felperes saját nyilatkozatait – eredményét, valamint az I. rendű alperesi érdekelt feljelentésére indult Fővárosi Nyomozó Ügyészség határozatszám 5 számú eljárást megszüntető határozatát is. Mindezek alapján bizonyítottanak találta a felperes által szívességből engedélyezett valótlan lakcímbejelentéseket, amit alkalmasnak talált a felperes kifogásolható életvitele megállapítására. A II. pontban indokolta a felperes és személy1 kapcsolattartását, és annak a kifogásolható életvitelre való kihatását. Megállapította, hogy a felperes e büntetett előéletű, kifogásolható életvitelű személlyel kapcsolatot tartott, amely saját - I. r alperesi érdekelt előtti személyes - nyilatkozata alapján sem volt ún. „közreműködő kapcsolattartás”, annak felettes általi elrendelésére nem került sor. Miután személy1 a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontja alapján „bűncselekményt elkövető személy”, szükségtelennek találta a bűnügyi nyilvántartó megkeresését, így mellőzte a felperes ezirányú indítványát. Rögzítette azt is, hogy a személy1-el fennálló felperesi kapcsolat a rendőrség Etikai Kódexében foglaltaknak sem felel meg.

[14] Az elsőfokú bíróság indoklásában kitért arra is, hogy a jelen per tárgyának szempontjából teljesen irreleváns, hogy a felperes milyen szakmai színvonalon végezte a munkáját; ugyanígy értékelte a 2015. évi nemzetbiztonsági vizsgálat eredményét, mivel az nem volt tárgya a felperes 2020. évben folytatott kifogástalan éltelvitel vizsgálatának, arra is rámutatva, hogy a két eljárás más típusú, nem összehasonlítható. Azt is rögzítette, hogy a felperes 2014. évben lefolytatott kifogástalan életvitelvizsgálat anyagának bekérésére azért nem volt lehetőség, mert azt az I. rendű alperesi érdekeltnek a jogszabályi rendelkezések folytán - miután akkor kifogásolható életvitelét nem állapították meg - meg kellett semmisítenie; hozzátette azt is, hogy egy korábbi vizsgálat megállapítása nem zárja ki egy későbbi vizsgálat azzal ellentétes megállapításainak lehetőségét.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[15] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Másodlagosan annak megváltoztatása mellett kérte a felmentés jogellenesség miatti hatályon kívül helyezését és az alperes kereset szerinti marasztalását; valamint perköltségigényét felszámította.

[16] Az alperes személyére és a kereseti kérelmére (megállapítás, marasztalás) figyelemmel kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a petitumok

egy per keretében elbírálgatók-e, mert a megállapítási rész vonatkozásában az ORFK minősülhet jogszerű alperesnek, a marasztalás tekintetében a BRFK; a Kp. 18. § (1) bekezdése, 38. § (1) bekezdés a), d)-e) pontja, 130. § (1) bekezdése sérelmét állította. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban nem tett maradéktalanul eleget a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.474/2023/8. számú végzésében fogalt, a bizonyítási teher körében adott iránymutatásnak.

[17] Kifogásolta azt is, hogy a törvényszék a tényállást nem tárta fel kellően, illetve azt hiányosan állapította meg, továbbá az ítélet indokolását nagyrészt iratellenesnek és önmagának ellentmondónak tartotta. Ezen belül sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet a tényállást a kifogásolható életvitel ellenőrzést lezáró határozatban foglaltakkal egyezően, azt megismételve állapította meg, abban a valóságnak nem megfelelő megállapításokat tett, ily módon az elsőfokú bíróság a felmentés indokaival összefüggésben okszerűtlen álláspontra jutott. Nem fogadta el, hogy a „közreműködő” kapcsolattartás, társadalmi kapcsolat engedélyezésére kizárólag a BRFK főosztálya jogosult, amelyhez a törvényszék indoklást nem fűzött. Ennek kapcsán kifejtette, hogy személylet nem kellett informátorként, bizalmi személyként foglalkoztatni, mert ilyen minőségben bárki, még akár egy hozzátartozó is lehet információt adó, azaz ún. társadalmi kapcsolat; az ilyen kapcsolattartás nem ad alapot a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontjában foglaltakra. Az elsőfokú bíróságnak nem a Kp. 85. § (1) bekezdése szerinti jogszerűségi vizsgálatot kellett lefolytatnia, hanem a Hszt. 86. § (4) bekezdése alapján a felmentés jogszerűsége körében azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes bizonyította-e a szolgálati jogviszony megszüntetése vonatkozásában a 86. § (2) bekezdés b) pont és (4) bekezdés szerinti döntés indokai valóságát és okszerűségét.

[18] Nem fogadta el az elsőfokú bíróság indokolását arra vonatkozóan sem, hogy a Hszt. 43. § (2) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdése szerinti vizsgálaton, azaz 2020. április 9-én az I. r. alperesi érdekelti határozat megállapításainak közlésén és a személyzeti elbeszélgetésen az állományilletékes parancsnok helyett más személyek jogszerűen vettek részt, mivel eljárásuk a Hszt. és a BRFK SZMSZ III. pont rendelkezéseibe ütközik. Azzal érvelt, hogy sem az említett jegyzőkönyvekben, sem pedig az alperes felmentést tartalmazó állományparancsában nincs jogszabállyal megjelölve, hogy milyen konkrét okból került megszüntetésre a szolgálati jogviszonya. Nem derül ki a felmentés rendelkező részéből és az indokolásából sem, hogy a Hszt. 42. § (4) bekezdés melyik pontját alkalmazták. Téves és jogellenes megállapításnak tartotta, hogy személy2 2012. és 2016. év között a tulajdonában álló helység2, lakcím1 szám alatti ingatlanba volt bejelentve, de valójában nem lakott ott. Hivatkozott arra, hogy a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 5. § (2) bekezdése különbséget tesz a polgár lakóhelye és a polgár tartózkodási helye között, amelynek bizonyítása az alperes érdekkörébe tartozott volna, amely elmaradt. Valójában nem nyert igazolást, hogy személy2 milyen minőségében volt az ingatlanba bejelentve. A törvényszék által megkeresett BM lakcímnyilvántartó - az elsőfokú bíróság által rögzítettekkel ellentétben - nem adott olyan tájékoztatást, hogy az érintett személyekre vonatkozóan semmilyen adatot nem talál, hanem egyszerűen megtagadta a szolgáltatás nyújtását. Ehhez kapcsolódva állította, hogy az elsőfokú ítélet iratellenesen és jogellenesen rögzítette, hogy tanúl tanú az ügy szempontjából releváns nyilatkozatot nem tett, hiszen a felperes ingatlanában látott egy nőt (személy2öt) egy kisebb gyermekkel. A fellebbezésében is hivatkozott arra, hogy személy2nek nem volt még a helység2ban lévő ingatlanára lakhatási engedélye, ezért biztosította részére a tartózkodási helyet.

[19] Sérelmezte, hogy mindezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni, ehelyett a felperes I. r. alperesi érdekelt előtti személyes meghallgatásáról felvett jegyzőkönyvből kiemelt mondatrészeket, szavakat találta meggyőzőnek és minden lényegtelen és súlytalan körülmény hivatalbóli figyelembevételével következtetett a jogellenes lakcímbejelentésekre, valamint személylél való kapcsolatra. Emiatt hiányolta azt is, hogy a priusz beszerzése elmaradt, amivel bizonyítható lett volna, hogy személyl bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személy; amit az elsőfokú bíróság jogsértően, mérlegeléssel döntött el. Hangsúlyozta, hogy amikor kapcsolatban állt a közös büntetőügy folytán személylél (2009-2010), az akkor hatályban lévő 1996. évi XLIII. törvény (régí Hszt.) 37/B. § (1) bekezdése nem ismerte a kifogástalan életvitel intézményét, ekkor a rendőrség Etikai Kódexe sem létezett, ezért azt nem lehetett figyelembe venni. Arra is hivatkozott, hogy a kifogástalan életvitel ellenőrzésére vonatkozó vizsgálat minden esetben egy adott cselekmény vonatkozásában történik, a vizsgálati időszak a kifogásolhatóság vizsgálatát megalapozó cselekményre és az azt megelőző 5 évre vonatkozhat, tehát a kifogástalan életvitel ellenőrzése ki sem terjedhetett volna a 2009/2010 évekre. Rámutatott, hogy 2014/2015 években nem volt probléma, hogy 2009/2010 évben kikkel tartott fenn kapcsolatot, a személylél való akkori közös büntetőügye nem alapozott meg kifogásolhatóságot, majd 2020-ban emiatt vált az életvitele kifogásolhatóvá. Az elsőfokú bíróság jogellenesen, vizsgálat nélkül fogadta el azt is, hogy a magyarországi tartózkodás igazolására bejelentette személy4et, aki nem lakott és nem tartózkodott az ingatlanban, azonban nem vette figyelembe, hogy a Fővárosi Nyomozó Ügyészség határozatszám5 számú eljárását megszüntető döntésében ennek ellenkezőjét állapította meg. Ehhez hasonlóan vitatta a személy3 2013-as valótlan tartózkodási helyére vonatkozó ítéleti megállapításokat is, miután az érintett munkavállalási céllal tartózkodott Magyarországon, azonban országlben még bejelentett lakcíme volt; huzamosabb, három hónapot meghaladó időtartamot érintő magyarországi tartózkodásakor a helység2 ingatlanban tartózkodott.

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében - annak indokaival egyetértve - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és másodfokú perköltséget is igényelt.

[21] Kiemelte, az alperes perben állása tekintetében kötötte az elsőfokú bíróságot az ítéltábla első hatályon kívül helyező végzése, ugyanakkor egyetértett azzal a felperesi felvetéssel, hogy a beosztásba való visszahelyezés és az elmaradt illetményre kötelezés az alperes vonatkozásában nem értelmezhető, ezeket a munkáltatónak kellene végrehajtania. Ugyanakkor a kifogásolható életvitellel kapcsolatos határozatot a felperessel közölték, amit a parancsnok – a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) alapján – az általa megbízott személyekre jogszerűen delegálhatott, itt lényeges érdemi szabálysértés nem valósult meg. Arra is rámutatott, hogy a bizonyítási érdek és teher körében kellő tájékoztatást kaptak a felek. Az eljárásban a személylél való felperesi kapcsolat igazolódott, míg annak társadalmi kapcsolat jellege nem. Álláspontja szerint a bírói gyakorlatnak megfelelő és elegendő indokolást tartalmaz a felmentés; a 2014/2015 évben folyó vizsgálat a perbeli eljárásnak nem tárgya, a pertárgyi kifogástalan életvitelvizsgálat alapján bizonyított tények álltak rendelkezésre; az Etikai

Kódex is figyelembe vehető volt; a lakcímnnyilvántartásba valótlannal bejelentett személyekre nézve az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott le.

[22] Az I. rendű alperesi érdekelt fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és másodfokú perköltség megtérítését kérte. Kifejtette, hogy a törvényszék a döntésében helyesen megállapított tényállás alapján a jogszabályoknak megfelelően hozta meg ítéletét, amelyben az NVSZ kifogástalan életvitel ellenőrzése során keletkezett adatokból jogszerűen állapította meg, hogy a felperes életvitele a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontjára figyelemmel kifogásolható. Azt emelte ki, hogy a kifogásolható életvitel megállapítása szempontjából annak van jelentősége, hogy a felperes bűncselekményeket elkövető személlyel jelenleg is kapcsolatot tart, neki szívességet téve az élettársát a lakcímére bejelentette, annak ellenére, hogy életvitelszerűen valójában nem is lakott a felperesnél. Egy bűncselekményt elkövető személlyel történő kapcsolattartás a szolgálat törvényes befolyásmentes ellátásának veszélyét hordozza magában. Mivel nem etikai eljárás volt a peres eljárás tárgya, ezért az Etikai Kódexre nem etikai vétség elkövetése miatt hivatkoztak, hanem mint a hivatásos személy számára alapul vehető erkölcsi normákat tartalmazó dokumentumra, amely alapján az életvitel összehasonlítható azzal, hogy mi az elvárható minimum egy hivatásos személytől. A felperes tudatában volt annak, hogy nem a jogszabályoknak megfelelően jár el, amikor valós ottlakási szándék nélkül egyezett bele az említett személyek bejelentkezéséhez, amit a vizsgálat során tartott személyes meghallgatásán elismert. személy³ tartózkodási helye 2013.03.29-től 2014.07.08-ig helység², lakcím¹, személy⁴ tartózkodási helye 2020.02.07-től cím¹ amely egyezik a felperes által is elmondottakkal. Függetlenül attól, hogy a felperest segítő szándék vagy egyéb érzelmi megfontolás vezette, a Hszt. szabályai és a társadalom részéről fennálló magasabb erkölcsi elvárások alapján el kellett volna zárkóznia a fenti kérések teljesítésétől.

[23] A II. rendű alperesi érdekelt az alperesi fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal túlnyomóan egyező tartalommal – annak indokaival szintén egyetértve – az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[24] A fellebbezés nem alapos.

[25] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között, a megismételt eljárásra korábban adott iránymutatásra is figyelemmel vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával érdemben helytálló következtetésre jutott a felperes nem kifogástalan életvitele miatti alkalmatlanságára alapított felmentés jogszerűsége tekintetében.

[26] Az egységes bírói gyakorlat értelmében a felsőbb bíróság döntése az elsőfokú bíróságra kötelező (BH.2006.325., KGD2010.64.); következésképp a másodfokú bíróságnak mindenekelőtt vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú bíróság számára a Fővárosi Ítéltábla a jogvita elbírálása körében milyen szempontokat adott, és az elsőfokú bíróság ezen iránymutatásnak megfelelően járt-e el. Az ítéltábla a fentieket megvizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatása alapján hozta meg érdemi döntését, miután a felperes tilalmazott keresetváltoztatásnak nem minősülő 20. sorszámú beadványát elbírált, továbbá a megismételt eljárásban, annak lényegét tekintve, megfelelően tájékoztatta a feleket az őket terhelő bizonyítási érdekről és kötelezettségről.

[27] A fellebbezésében a felperes ugyan kifogásolta, hogy a kioktatás nem felelt meg a hatályon kívül helyező végzés szövegezésének, azonban az iratokból megállapíthatóan a törvényszék a korábbi téves kioktatásával szemben helyesen telepítette a bizonyítási kötelezettséget az alperes érdekkörébe, miután a felmentés jogszerűségét (világos, valós, okszerű) neki állt érdekében bizonyítani; tájékoztatása pedig kiterjedt az alperes által bizonyított tényekkel szembeni ellenbizonyítás lehetőségére is, mely kötelezettség alakulása az ítéltábla érintett hatályon kívül helyező végzéséből is ismert volt a felek számára. Mindez a megismételt eljárás anyaga alapján nyomon követhető, mivel az elsőfokú bíróság a felek részére kézbesítette és a 2024. szeptember 25-én tartott tárgyláson ismertette a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.474/2023/8. számú végzését; ekkor bírói felhívásra a felperes - a tárgyalási jegyzőkönyvben is rögzítetten - bizonyítási indítványait fenntartotta, az ellenérdekű felek pedig akként nyilatkoztak, hogy további bizonyítási indítványuk nincs; az eljáró bíró a tárgyalás elhalasztásával a BM Lakcímnnyilvántartó megkeresését rendelte el. A 2025. január 22. napján tartott folytatólagos tárgyaláson az anyagi pervezetés eszközével élve adott ismételt tájékoztatást a bizonyítási érdekre nézve, ekkor az alperes bizonyítási kötelezettségévé tette a felmentés jogszerűsége, a jogviszony megszűntetés indokai tényeknek való megfelelésének bizonyítását, amellyel szemben a felperes részére tájékoztatást adott az ellenbizonyítás lehetőségéről. A 2025. február 19-én tartott folytatólagos tárgyaláson - mindezek ismeretében - a peres felek egyfelől arról nyilatkoztak, hogy valamennyi peres irat birtokában vannak, másfelől a bizonyítási teher vonatkozásában a bírói tájékoztatást egyértelműnek és elégségesnek tartották, további kioktatást nem kértek. A fentiekben túl a megismételt eljárásban hozott ítélet tényállása a pertörténeten kívül is tartalmazza a petitumokat és annak jogi indokait, a bírói tények az ítéletből megállapíthatóak; önmagában nem jelent az ügy érdemére kiható szabálysértést, hogy a bizonyítási eljárás alapján megállapított, a bírói tényállás alapjául szolgáló tények nem egy helyen, hanem részben az ítélet tényállási részében, részben a jogi indokolás körében jelennek meg. Végül az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperes korábban kiegészített és a megismételt eljárásban fenntartott kereseti hivatkozásait (keresetváltoztatás); az indítványozott bizonyításnak részben eleget tett, míg a szükségtelennek tartott bizonyítást - indokolással ellátva - mellőzte.

[28] A Fővárosi Ítéltábla ezek után azt vizsgálta, hogy a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezését a felperes mely jogszabálysértések megjelölésével, milyen indokokra hivatkozva támadta érdemben. A fellebbezés körében irányadó Kp. 100. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a fellebbezésében a megsértett

jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Ezen tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezés e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit is (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8. – BHGY K-KJ-2020-404, Kfv.VII.37.651/2020/6. – BHGY K-KJ-2020-385).

[29] A felperes fellebbezésében túlnyomórészt a bizonyítási eljárás lefolytatását, az elsőfokú bíróság által vizsgált és értékelt bizonyítékok megfelelőségét, a megállapított tényállást, annak teljességét vitatta, illetve az indokolás iratellenes voltát állította, ezzel összefüggő eljárási jogszabálysértést azonban {Kp. 78. § (1)-(2) bekezdése, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése; a Kp. 84. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése} nem jelölt meg. Ennek hiányában a fellebbezés nem felelt meg a fenti követelményeknek, így módon a másodfokú bíróság ezen, jogszabálysértés megjelölésével alá nem támasztott, az elsőfokú eljárás és ítélet szabályszerűségét vitató érveket nem vizsgálhatta. Ebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és bizonyítékértékelést kellett irányadónak tekinteni a fellebbezési eljárásban is.

[30] Az ítélet továbbá nem sértette a Kp. 18. § (1) bekezdése, 38. § (1) bekezdés a) és d)-e) pontjai, valamint a 130. § (1) bekezdésének rendelkezéseit; az elsőfokú bíróság helyesen a támadott jogvitára okot adó intézkedést (a felmentést) meghozó alperessel szemben folytatta le az eljárást. A Kúria a Kfv.III.45.072/2024/6. (K-KJ-2024-1114) számú precedensértékű döntésében rámutatott, hogy a Kp. 18. § (3) bekezdése attól függetlenül írja elő a munkáltató alperesként történő megjelölését, hogy a közszolgálati jogvita milyen típusú, és nem tesz különbséget az alperes vonatkozásában aszerint, hogy a felperes a Kp. 38. §-ában rögzített kereseti kérelmek közül melyik típusút terjesztette elő. Ezért a munkáltató alperesként történő perlése nemcsak a közszolgálati jogvitákban többnyire előforduló marasztalási perekben érvényesülő előírás, ez a szabály alkalmazandó az úgynevezett megtámadási típusú keresetek esetén is. Ezen felül a Kp. 18. § (3) bekezdése a Kp. 18. § (1) bekezdésének általános szabályával szemben a közszolgálati jogvitákban érvényesülő speciális szabály, amely alapján – hacsak valamely ágazati szabály ettől eltérően nem rendelkezik – a munkáltató szervet kell alperesként megjelölni. A perbeli esetre is irányadó Hszt. 270. § (3) bekezdése - mint ágazati szabály - előírja, hogy a bíróság előtti jogvita során a hivatásos állomány tagja a rendvédelmi szervnek mely szervezeti egységével szemben indíthatja meg a pert. E kógens rendelkezés értelmében, a Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontja esetében alperesként azt a szervezeti egységet kell megjelölni, amelynek előljárója a sérelmezett, jogvitára okot adó intézkedést hozta. E szabályozás a sérelmezett, jogvitára okot adó intézkedést helyezi középpontba, amely alapján a jogviszony megszüntetését jelentő felmentésről kiadott állományparancsot alapul véve, kizárólag az alperes perlését teszi lehetővé. Ilyenkor az alperes tekinthető a Kp. 18. § (3) bekezdése szerinti munkáltatónak, ő köteles helytállni a felmentés során hozott intézkedésekért és végrehajtani a bíróság döntését is. A fentiek alapján tehát csak az alperesnek kellett ilyen perbeli pozícióban állnia, a II. r. alperesi érdekelt - melynek állományába a felperes tartozott - (alperesként történő) perlésére nem volt jogszabályi lehetőség. Ezen felül annak ellenére, hogy a kereseti kérelem látszólag külön-külön

pertípusba tartozó petitumokat is tartalmaz, az nem zárja ki azok egy perben történő elbírálhatóságát, miután azok az anyagi jogban, vagyis a Hszt-ben a jogellenes felmentéshez rendelt jogkövetkezmények (Hszt. 271. §), így külön pertípust, jogellenes keresethalmazatot nem eredményeznek.

[31] Az ítéltábla a bizonyítási teherre vonatkozó kioktatás megfelelése körében visszautal a fentebb kifejtett indokaira, valamint a fellebbezési érvek kapcsán arra is rámutat, hogy a felperesnek személyi fenntartott kapcsolata természetére vonatkozóan – miután a bíróság megküldte a felperesnek az alperes 2025. február 11-én benyújtott bizonyítékát, melyben a BRFK helyettes 1 számú ált. számú tájékoztatása szerint a társadalmi kapcsolat jelleg nem igazolódott – csupán szóban a tárgyaláson reflektált, azonban annak ellenére, hogy saját nyilatkozata szerint is tisztában volt az (ellen)bizonyítás lehetőségével, indítvánnyal nem élt. Ezen túl a felperes a személyi fenntartott kapcsolatának elsőfokú bíróság általi téves értékelése körében jogszabálysértést nem állított, így a bizonyítási teher körében és a felperesnek személyi való viszonyára nézve a bíróság mulasztása nem volt megállapítható.

[32] A felperes tévesen állította továbbá, hogy a törvényszék a felmentés jogellenességét nem megfelelően vizsgálta. A Hszt. 54. § (1)-(2) bekezdése értelmében, ha a hivatásos állomány nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső szolgálati beosztást betöltő tagjával szemben a nemzetbiztonsági ellenőrzés során nemzetbiztonsági kockázatot állapítottak meg, és a nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső jogviszony fenntartását nem hagyták jóvá, a hivatásos állomány tagját a nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső szolgálati beosztásból azonnali hatállyal fel kell menteni; egyidejűleg intézkedni kell a kifogástalan életvitel soron kívüli ellenőrzésére. A szolgálati beosztásból történő felmentés időpontjától a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonya szünetel. Az 54. § (3) bekezdése szerint, ha a kifogástalan életvitel-ellenőrzés az életvitel kifogásolhatóságát állapítja meg, a hivatásos állomány tagjának szolgálati viszonyát a 86. § (2) bekezdés b) pontja alapján felmentéssel meg kell szüntetni.

[33] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a perben annak volt jelentősége, hogy a felperes életvitel-e kifogásolhatóságát rögzítő határozatban, – melyet az állományilletékes parancsnok döntése alapjául elfogadott – a kifogásolható életvitel körében megállapított tények valósak és okszerűek voltak-e. Az I. r. alperesi érdekelt határozata szerint a felperes nem felelt meg a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pont alapján – a szolgálaton kívüli magatartása, és bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személlyel fenntartott kapcsolatára tekintettel – a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének. A felperes nem vitatta, hogy e körülmények fennállásáról (Hszt. 43. § (2) bekezdés a) pont) az állományilletékes parancsnok döntött; csupán azt kifogásolta, hogy a határozat közlése és a személyes meghallgatása során az állományilletékes parancsnok nem vett részt. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság hivatalból figyelembe vehető semmisségi okot nem állapított meg, amely a vitatott közigazgatási cselekmény kapcsán lenne értelmezhető; a másodfokú bíróság maga is rögzíti, hogy a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontja ezen eljárási cselekmények (a határozat jegyzőkönyvi formában történő ismertetése és meghallgatás) esetében fel sem merül. Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a Hszt. 43. §-a kapcsán az érintett tájékoztatása és meghallgatása tényleges megtörténtének van jelentősége, és az állományilletékes parancsnok helyettesítése ezen intézkedések során nem kizárt, ilyen

kizáró rendelkezést a felperes sem jelölt meg. A 2020. április 9-én felvett jegyzőkönyvek tanúsága szerint a parancsokat helyettesítő személyek (humánigazgatási szolgálat főlelőadója, osztályvezetője) meghatalmazás (egyedi megbízás) alapján jogszerűen jártak el; az ellen az eljárási cselekmény felvételekor a felperes kifogást nem emelt; ugyanakkor a helyettesítés körében a felperes által felhívott BRFK SZMSZ nem volt figyelembe vehető, miután az nem jogszabály. Az állományilletékes parancsnoknak a felperes meghallgatásán és tájékoztatásán való helyettesítése nem hatott ki a felperes kifogásolható életvitele és a jogviszony megszüntetése tárgyában meghozott döntés jogszerűségére, ezért a felperes e körben előadott érvei nem foghattak helyt.

[34] Alaptalanul érvelt továbbá azzal is, hogy a felmentés oka nem világos, mert abból nem derül ki a jogviszony megszüntetésének tényleges indoka. Az ítéltábla a jogviszony felmentéssel való megszüntetésére irányadó MK 95. számú állásfoglalással kialakított ítélkezési gyakorlat alapján emlékeztet arra, hogy a világos indokolás követelményének megfelel az az indok, amely megjelöli azt a tényt, körülményt, amelyre a munkáltató az intézkedést alapította és abból – függetlenül attól, hogy azt összefoglalóan vagy részletezően határozta meg – megállapítható, hogy miért nincs szükség a továbbiakban a munkavállaló munkájára (BH2001.395., Mfv.I.10.287/2015.). A bizonyítás azonban nem lépheti túl a felmondás indoklásának kereteit (MDII.143.). A munkáltatói intézkedés világos indoklása követelményének megtartottságát nem általában, hanem a jognyilatkozat címzettje tudomása (tudattartama) oldaláról kell értékelni (BH2017.348.I.). Nem szükséges a felmondási ok részletes leírása, elegendő lehet az ok összefoglaló megjelölése is.

[35] A kifejtettek alapján a perbeli esetben a felmentés indoklása összefoglaló módon utal a kifogástalan életvitelvizsgálat során megállapított Hszt. 86. § (2) bekezdés b) pont és 87. § (4) bekezdés a) pont szerinti, - azaz kifogástalan életvitel miatti alkalmatlanságra alapított - felmentési okra. Miután a felperessel az életvitel vizsgálat során megállapított tényeket részletesen ismertették, arra vonatkozó észrevételeit megtette, a jegyzőkönyvet helybenhagyólag aláírta, így tisztában volt azzal, hogy a kifogásolható életvitelre alapított munkáltatói intézkedést mely tények alapozták meg. A felperes által aláírt jegyzőkönyv is tartalmazza, hogy a kifogásolható életvitel személylél, mint bűncselekményt elkövető vagy azzal gyanúsítható személlyel fennálló kapcsolatára, valamint a két tulajdonában álló ingatlanába valótlánul bejelentett személyekre tekintettel került megállapításra, amely indok világos, és az - eljárásjogi jogszabálysértés megjelölése hiányában alkalmatlanul támadott - bizonyítás eredménye alapján valós és okszerű is, ezért megfelel a Hszt. 86. § (4) bekezdésében írtaknak. A másodfokú bíróság mindazonáltal az alábbiakra mutat rá:

[36] A felperes felmentését megalapozó I. r. alperesi érdekelti határozat és az eljáró elsőfokú bíróság ítéletének indoklása a cselekményt munkajogi szempontból, a hivatásos állomány tagjától megkövetelt magasabb szintű elvárás alapján értékelte. Kiemelkedő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes személylél büntetett előéletű személlyel kapcsolatot tartott. A felperes a nem vitatott peradatok szerint 2009 évben hivatali visszaélés miatt egy nyomozó ügyészségi eljárásban szerepelt személylél polgári személlyel, ahol mindketten ügyészi megrovást kaptak. személylél ezen felül 2010. április 29-én bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett nagyobb kárt okozó készpénz-helyettesítő fizetőeszközzel visszaélés büntette miatt 1 év 7 hónap szabadságvesztés büntetést kapott 3 évre felfüggesztve, valamint 200.000 forint pénzmellékbüntetést. Az a felperesi állítás, hogy jelentősége lett volna annak, hogy személylél időközben mentesült a büntetett előélethez

fűződő jogkövetkezmények alól (priusz), illetve csak az általa esetlegesen 2015. óta elkövetett újabb bűncselekmények (gyanúsítások) lettek volna vizsgálhatók, jelentőséggel nem bír, mert a Hszt. 42. § (4) bekezdés c) pontjának világos és helyes értelmezése szerint nem e körülmények bírnak jelentőséggel, hanem önmagában a bűncselekményt (bármikor) elkövető személlyel való kapcsolattartás. Az pedig nem vitatott, hogy (bár személyl ennél intenzívebb baráti kapcsolatról számolt be a hatóság előtti meghallgatása során), azonban a felperes saját előadása szerint is évente 3 alkalommal beszél telefonon személyl, illetve az I. r. érdekelti meghallgatását követően személyl e tényről azonnal értesítette a felperest (akinek a meghallgatása ezután volt esedékes), ami szintén fennálló kapcsolatra utal, s amely tény a felperes szintén nem vitatta. Ez a magatartása - a törvényszék helytálló értékelése alapján – önmagában megalapozza a kifogásolható életvitel megállapíthatóságát.

[37] Az alperes, illetőleg a munkáltatói határozat alapját képező eljárás egyaránt azt értékelte, hogy a kifogásolható életvitel alapjául szolgáló magatartás súlyosan veszélyeztette a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményét. A hivatásos állományban álló személy tettei jogszabályokon, valamint egyéb szabályzatokon alapulnak, és az általánosan elfogadott etikai normáknak megfelelően jelennek meg a kívülvilágban. Egy rendőrrel szemben (etikai kódex hiányában is) fokozott az elvárás a jogszabályok betartására, velük szemben magasabb erkölcsi, etikai és emberi elvárások támaszthatók. Azonban jelen esetben nem etikai vétség, hanem kifogástalan életvitel elbírálásáról van szó, így a 2012 év folyamán megalkotott Etikai Kódexben megfogalmazott elvek a felperessel szemben is alkalmazhatók, kétségekívül számon kérhetők. Mivel a felperes magatartása ezen elvárásoknak nem felelt meg, így az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes kifogásolható életvitelét megállapító határozat, valamint az ennek alapján történt felmentése megfelelt a törvényi előírásoknak.

[38] A fellebbezés további, eljárási jogszabálysértés nélküli kifogásai, így a bizonyítékok hiányossága, azok téves értékelése, illetve ezzel összefüggésben a megállapított tényállás vitatása – személyl általa állított (társadalmi) kapcsolata jellegére, valamint az ingatlanjaiba lakó- illetve tartózkodási hely címén valótlanul bejelentett személyekkel összefüggésben előadott érvei – a másodfokú bíróság által nem voltak vizsgálhatók.

[39] A felperes fellebbezésében csupán állította, hogy a kifogástalan életvitel vizsgálat egy adott cselekmény vonatkozásában a vizsgálati időszakra, azt megelőző 5 évre vonatkozhat, azonban érvelése alátámasztása a peres eljárás egészében elmaradt; a korábbi kifogástalan életvitel-vizsgálat anyaga már megsemmisítésre került, így abból nem lehetett következtetéseket levonni; mindezek miatt a felperes fellebbezésben foglalt ezen hivatkozása sem volt sikeres. A kifejtett indokok összessége alapján a felperes fellebbezésben előadott érvei nem vezettek eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott, Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a peresztes felperest az alperes és az alperesi érdekelték másodfokú eljárásban felmerült perköltségének

megfizetésére. A perköltség mértékét – szemben az általuk megjelölt, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakkal – a 2025. február 8. napjától hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 7. §-ára figyelemmel, annak 3. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján a minimum összeghez igazodóan állapította meg.

[41] A felperes munkavállalói költségkedvezménye alapján illetékmentes, ezért a Pp. 512. § (1) bekezdésére figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű, aszerint megállapított 536.160 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[42] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. október 21.

dr. Németh Andrea sk. a tanács elnöke	dr. Stumpf-Rádai Ágota sk. előadó bíró	dr. Rác Krisztina sk. bíró
--	--	-------------------------------